

Názor, že zaměstnavatel jest povinen každé uprázdněné místo hlásiti, zejména i každé místo zástupce na provisi, jež pokládá úřad v každém případě za zaměstnance, který je ve služebním poměru k zaměstnavateli, a že nelze činiti rozdílu v kvalitě uprázdněného místa, nelze uznati správným. Zákon z 12. srpna 1921, č. 322 Sb. z. a n. o podpoře nezaměstnaných stanoví v § 1, že nárok na podporu v nezaměstnanosti mají příslušníci Československé republiky, kteří podléhají povinnému nemocenskému pojištění za podmínek v zákoně tom uvedených a v kapitole o uplatňování nároku na podporu v § 5, odst. 2. ve znění zákona z 21. prosince 1921, č. 482, nařizuje, že všichni zaměstnavatelé jsou povinni uprázdněné místo hlásiti u místně příslušné veřejné zprostředkovatelný práce, a nebo u odborové zprostředkovatelný práce, pokud kolektivní smlouvou jsou k tomu zavázáni. Z těchto předpisů jde zřejmě najevo, že povinnost ku hlášení míst vztahuje se jen na taková místa, při nichž osoba, která je zastává, podléhá nemocenskému pojištění. Podle § 1 zákona z 15. května 1919, čís. 268 Sb. z. a n., podléhají povinnému pojištění nemocenskému všechny osoby, které vykonávají práce na základě poměru pracovního, služebního neb učňovského. Z toho nutno usuzovati, že povinnost zaměstnavatelova, hlásiti uprázdněné místo podle odst. 2. § 5 zákona z 12. srpna 1921, č. 322 Sb. z. a n., nevztahuje se na místa, na něž přijatí zaměstnanci nepodléhají nemocenskému pojištění. Nevztahuje se tedy povinnost ona zejména na místa zástupce na provisi, který není ve služebním poměru k zaměstnavateli ve smyslu § 1 cit. zák. nemocenského. Stěžovatel podle svého tvrzení, jež nebylo popřeno ani vyvráceno, hledal insertem zástupce ve větších městech, kteří by jen za provisi obstarali prodej zboží vánočního jako komisionáři, nikoli zástupce na pevný plat. Právní poměr osob, které jsou zmocněny, jménem jiného obchodu uzavíratí a jsou za to odměňovány jediné provisi, aniž by byly v živnosti zmocnitele ustanoveny na pevný plat s povinností výhradně jemu svou pracovní sílu věnovati a jeho příkazy se řídití, nelze však pokládati za služební poměr ve smyslu § 1 zákona o nemocenském pojištění, a nemá proto ten, kdo takové zástupce přijmouti chce, povinnosti ku hlášení uprázdněného místa podle § 5 zákona č. 322 z r. 1921. (Nález nejv. správ. soudu ze dne 11. září 1924, č. 20306/23.)

§ 13 zákona 322/21, který zmocňuje politický úřad, aby k návrhu komise tam uvedené nařídil obcím, okresním zastupitelstvům a okresním silničním výborům, aby s pracemi, jež vykonati jest ve veřejném zájmu a při nichž lze zaměstnati větší počet nezaměstnaných sil, ihned započaly, dává politickému úřadu toliko právo, naříditi samosprávným svazům tam uvedeným, aby ihned započaly s pracemi k uskutečnění projektů a zařízení, které oněmi svazy byly již usneseny, po případě jichž provedení výrokem příslušného úřadu bylo již pravoplatně uloženo. Toliko rozhodnutí o otázce, kdy započítí s pracemi, nikoli však rozhodnutí o tom, zda vůbec nějaký nový podnik nebo zařízení má se podniknouti, dáno jest do pravomoci politického úřadu. Otázka posléze uvedená zůstává i nadále vyhražena spontannímu usnesení dotyčného samosprávného svazu, po případě rozhodnutí úřadu jinak normálně k tomu povolaneého. (Nález nejv. správ. soudu ze dne 16. září 1924, č. 15758/24.)

Není předpokladem námezdní smlouvy, aby byla uzavřena na dobu předem určenou (arg. § 1156, posl. odst. obecného zákoníka občanského. (Nález nejv. správ. soudu z 15. prosince 1924, č. 15819/24.)